ehhitama. Kui weel laewa ehhitus käes olli, käis ka jo könne rahwa hulgas suust suhho, et sest ommeti head ajawito pühhapäiwil olleks lota. Selle paiga öppetaja sedda kuuldes, läks meest katsma, kulas ta ennese käest, kuddas luggu olleks ja püdis söbralikult tedda ta ettewõetud nõust ärrapööda, sest et se läbbi kõlwatumad wisid ja jummalakartmata ello agga saa sid kaswatud. „Ma kardan," ütles öppetaja, „teie laew saab pühhapäwa-teotaja ollema." Mees watas ta otsa, ja wastas siis otsekohhe sure julgusega: „Jah seks ta peab jäma, ja se on jonelt se nimmi mis ma omma laewale tahhan anda. Minna ollen kaua selle ülle järrelemõelnud, mis nimme ma temmale piddin andma, ja teie ollete nüüd sedda õiete tabband. Ma tännan teid teie märgo eest. Nüüd saab laewa nimmi pandud: „Pühhapäwateotaja." Kui ta sedda ütles, sowis, ta öppetajale jummalaga jättes, temmale head päwa, pilkas ja naeris öppetaja kurbduse ülle, mis sellel temma pärast olli, pöris ümber ja läks tahha tuppa. Ehhitus läks eddasi, ja isseärranes sai pühhapäiwil laewa kallal kibbedaste tööd tehtud. Peagi olli ta ni kaugel walmis, et ta sai wette lastud. Ka se sündis ühhel pühhapäwal, ja se nimmi: „Pühhapäwateotaja" sai temmale sure öiskamise ja kisaga kahhe wõi kolmekümne poolsoobnud meestest antud. Mõnned wannad madrused, kes seal jures ollid ja tähhel pannid, kuidas laew esimest korda wette putus, kangutasid wägga murreliko näoga omma

pead. Ta sai nüüd täiest köidetud ja ühhe lustsõido tarwis walmistud. Ka se piddi ühhel hingamise päwal sündima. Köik kes seks wäärt arwati, said kutsutud, ja suur hulk rahwast tungis laewa peale. Lippo peal, mis masti otsas tule käes uhkest lipputas, olli nimmi suurte tähtega luggeda: „Pühhapäwateotaja." Ta lükati kaldalt emale. Mõnningad, kellele lange hirm peale tulli kui nad sedda nimme näggid kargasid laewa pealt weel õigel ajal kaldale; mitto teistest olleksid sedda samma teinud agga nad ollid jubba kaldast kaugel ärra. Tük aega purjutas laewoke kännast pitki merrepegelt. Arrad said nut julgust, mängimehhed hakkasid puhhuma, rõõm läks lahti. Ommeti pari tunni pärrast läks luggu teiseks; häkkiline torm töisis ja lange tule oog tabbas laewa wasto. Rahwa risti- ning põigiti-jooksmine ja teine teisest läbbisurrumine wõttis laewaparra peal wõimust, ja ehmatus, mis köikide peale tulnud, ei annud mõistusele aega, ärrapeasmise peale mõteldagi. Mõnne silmapilgo aja sees olli laewoke jo külle peale wissatud ja langes merre põhja. Oh mis ehmatuse kisa tõusis nüüd taewa pole üllesse. Agga pea olli jälle waikne assi ja köik mõdas. Nellikümmend noort innimest ollid merre laenete wahhele mahhamaetud, ja otse nende kohhal wee peal ojus laewaplaggo omma pealkirjaga: Pühhapäwa-teotaja, nende wasto, hüdis, kes sedda köik näggid: „Jummal on ommeti kohtomoistja ma peal." Laul 58, 12.

Eesti-maa rahwa Kalender 1874, lk. 32